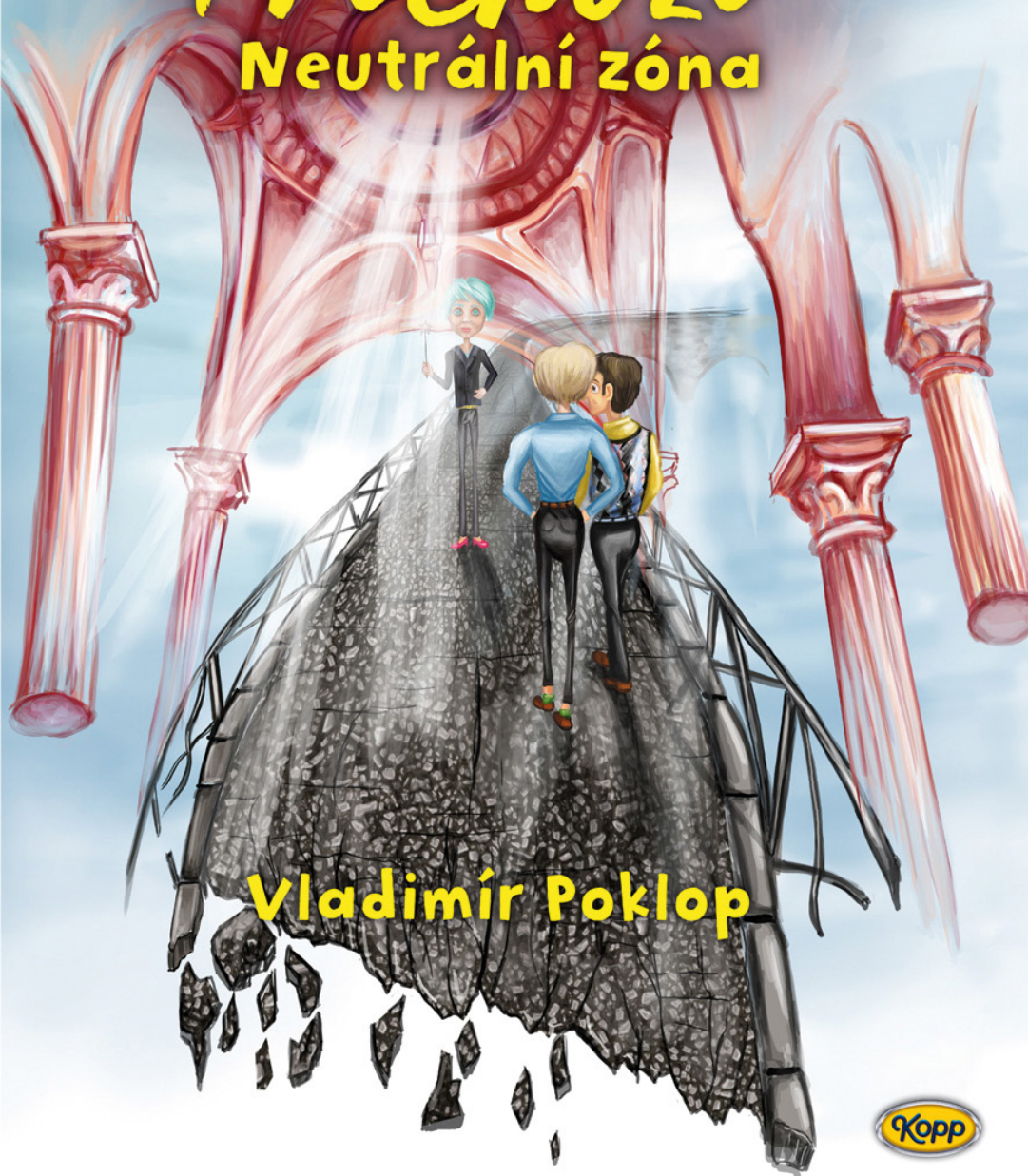

Přichozí

Neutrální zóna

Vladimír Poklop

*Andree, a také Monice a Adélce
za jejich podporu*

Příchozí

Kniha pátá – **Neutrální zóna**

Vladimír Poklop

nakladatelství

České Budějovice, 2022

Příchozí

Knih pátá – Neutrální zóna

© Vladimír Poklop, 2022

Ilustrace © Eliška Estmbul, 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, skladována ve vyhledávacím systému nebo předávána v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředkem elektronickým, mechanickým, fotokopírováním, nahráváním nebo jinak bez předchozího svolení vydavatele.

První vydání, 2022

Vydalo nakladatelství KOPP,

Šumavská 3, 370 01 České Budějovice,

tel.: 386 460 474, 773 780 628

e-mail: knihy@kopp.cz;

Internet: www.kopp.cz

ISBN 978-80-7232-545-0 (print)

ISBN 978-80-7232-595-5 (pdf)

ISBN 978-80-7232-596-2 (ePub)

ISBN 978-80-7232-597-9 (mobi)

Knih pátá – Neutrální zóna

Kapitola první – Štátné a veselé

„Zvlášt ní. Mohu sem vstoupit po tisící a pokaždé mám pocit, jako kdyby to bylo poprvé,“ pomyslel si.

Sklepení pod jeho domem s privátní částí vyhrazenou pouze jeho osobě mu skýtalo možnost úniku ze světa nad ním a navozovalo potřebnou atmosféru pro meditace a úvahy o minulém i budoucím. Nikdo z jeho rodiny sem dosud neměl přístup. Pouze on sám.

Tento starý a honosný dům patřil jeho rodině po několik generací. Odpovídal významu a tradici jeho rodu. Narodil se tu a jako nejstarší syn brzy převzal odpovědnost za rodinu a za vše, co s ní souvisí. Včetně dodržení tradice. Tradice, která pojila jeho rod tisíciletým poutem s dobou skutečné slávy náboženského odkazu, ke kterému se vždy hlásili.

Jeho předci byli předními obránci pevnostního města Alamút a smetla je spolu s jeho hradbami až vlna mongolských nájezdníků. Ta znamenala konec jejich státu a pevností, ale nikoli jejich víry a jejich závazků. Byli rozprášeni a pronásledováni a pro většinu světa přestali existovat, ale věrni své víře se o to více semkli a ustoupili do stínu, z něhož kdysi povstali.

„Nebylo a není pevnějšího svazku. Víra, její jednoduché a všem pochopitelné atributy. Nenáviděli nás a zároveň se nás báli, jako skutečných bojovníků za svatou věc. Devět úrovní zasvěcení, devět kruhů. Od pomocníků, přes bojovníky v nichž okolní svět viděl pouhé vrahy, až po duchovní. Nebýt těch šikmookých bezvěrců, mohli jsme vést věřící v jejich boji za šíření pravé víry po celá stáletí,“ přemítal.

Zastavil se pod schody před zrcadlem a pohlédl na sebe. Obvyklý rituál. Spatřil to, co očekával a co každý den kontroloval. Hleděla na něj přísná tvář, jejíž ostré rysy tlumil krátký vous. Tmavé, vlnité

vlasý s prokvétajícími skráněmi jí dodávaly vážnost. Vysoká a statná postava naznačovala, jak tento muž dbá o svůj zevnějšek a v jak dokonalé je kondici. Usmál se na sebe a odraz v zrcadle mu jeho úsměv vřele oplatil.

Vždy se líbil ženám a s věkem jeho přitažlivost ještě vzrůstala. Byl si toho dobře vědom a svého osobního šarmu neváhal využívat pro získání důvěry a informací ze strany příslušnic druhého pohlaví.

Sáhl do záňadří a vytáhl malý klíč na ozdobném zlatém řetízků, který vždy nosil kolem krku. Nesundával ho ani v noci, ani při sprchování, ani v bazénu. Svě nejcennější věci má mít člověk stále pod dohledem. Obrátil se a zasunul klíč do masivních dveří, strážících přístup k jeho svatyni. Dokonale nastavený mechanismus se podvolil jemnému tlaku jeho prstů otáčejících klíčem a dveře se otevřely. Vstoupil, rozsvítil a dveře za sebou opět zamkl.

„Blíží se čas, kdy bych měl Yasamin seznámit s odkazem našich předků,“ připomenul si.

Mnoho let ho trápilo, že mu jeho žena nedokázala porodit syna. Ovšem jeho druhá dcera se ukázala být schopnou navázat na nepřerušovanou tradici zavazující jeho rod k cestě, po které kráčel. Yasamin měla jeho temně hnědé oči a zdědila po něm jeho sílu a obratnost. Těla i ducha. A stejně zaujetí pohrávat si s osudy a životy jiných.

Sejmul z ramene popruh od plátěné tašky a vykročil podél řady stojanů, vystlaných červenými poduškami. Na každé z nich bezmocně odpočívala lidská lebka. Lebka poraženého nepřítele nebo kořisti, které si cenili. Takto lze potvrdit svoji nadvládu nad poraženými i po jejich smrti. Navěky odkázání ležet ve tmě na oltářích jeho rodu, slepí a bezmocní, čekající, až se jich dotknou ruce jejich přemožitele nebo jeho následovníků.

Lebkám chyběla spodní čelist, snad proto, aby nebyly jen slepé, ale i němé. Nemohly se nijak bránit, vydány jim na pospas.

Byly tu lebky několik set let staré a pod každou z nich byla umístěna malá zlatá destička se jménem oběti. Většinu z těch jmen vymazaly roky z historie, ale byla tu i jména, která byla stále zmiňována v učebnicích. Jeho předci byli vytrvalí a pokud se jim nepodařilo oddělit hlavu ihned po smrti, čekali i několik let, aby

pronikli do hrobu a vzali si z něj svoji trofej. A každý z příslušníků rodu do této sbírky přidával další a další.

Jak se blížil ke svým úlovkům, letopočty na destičkách mládlý. Podvědomě zvolnil krok. Zastavil se před svými trofejemi a s převahou se postupně každé z nich zahleděl do jejich prázdných důlků.

„Nejste nic,“ pronesl nahlas.

Smutně zalétl pohledem k prázdné podušce s připravenou zlatou destičkou. Býval si jistý, že i tato kořist se jednou ocitne v jeho sklepení a dopředu dal připravit její jmenovku. Bohužel mu unikla, někdo jiný ho předešel. Dlouho čekal na povolení, ale toho se mu nedostalo. Možná to i úmyslně odkládal. Pierre byl jistě největší výzvou, kterou mu současný svět mohl poskytnout a měl být vrcholem jeho životního díla. Lebka, kterou přinášel nyní, ho nemohla ani náhodou nahradit.

Patřila muži jménem Ahmed a byl to zbabělec. Heydar uvažoval, zda je vůbec hoden být ve společnosti ostatních, ale jeho někdejší postavení ho předurčovalo zaujmout místo v rodové sbírce. Nakonec se rozhodl umístit jeho lebku na nedůstojné místo ve spodním regálu. Vyňal ji z tašky a jemně ji umístit na podušku.

Přitom musel zavadit pohledem o jinou lebku, spočívající stranou od ostatních. I u ní dlouho rozvažoval, zda si ji má ponechat. Ovšem z jiného důvodu. Když na ni hleděl, míval občas dojem, že se z ní na něj dívají jasné světlemodré oči. Ten pohled si pamatoval a bude si ho pamatovat navždy. Byla to jedna z jeho prvních opravdových kořistí. Dostal zakázku. Zvláštní zakázku od matky, která se rozhodla zbavit své dcery a jejího muže.

Vyčkal s autem za zatáčkou na vnitřní straně úzké horské silničky a když do ní najeli, vyrazil proti nim a jejich auto srazil ze skalní stěny. Zdálo se to být jednoduché, ale ta žena ho překvapila. Vystoupil, aby zkontroloval výsledek a ke svému překvapení ji spatřil pod svýma nohama zachycenou rukama za výstupek pod okrajem silnice. Nechápal, jak se jí to mohlo podařit. V tu chvíli jí pohlédl do očí a to byla chyba. Nenašel v nich strach ani úzkost. Nenašel v nich ani hněv. Popravdě, nenašel v nich vůbec nic. V jejím pohledu se nezračila žádná emoce. Visela nad skalní propastí s roztříštěným

autem a tělem svého muže na jejím dně a smrtí nad sebou a chladně vážila své možnosti.

Hleděli na sebe několik vteřin a on vytáhl nůž a poklekl, aby ji mohl říznout přes ruce. Neumožnila mu dokončit jeho vítězství. Vyhodnotila situaci a pustila se. Ani při pádu neodvrátila pohled.

V kapse mu zavibroval mobil. Nikdy nezapínal vyzvánění. Pohlédl na displej a zarazil se. „Taková náhoda! Nebo snad boží vůle? Vždyť náhoda je božím zákonem.“

Přiložil mobil k uchu.

„Ano?“ ozval se.

» » »

„Nic necítím,“ řekl.

„Vždyť jsem ti to říkala. Na nic tu nenarazíme. Já kolem běhala půl roku a za tu dobu jsem to pocítila jen dvakrát. A my jsme tu podruhé. Spočítej si pravděpodobnost, jsi v tom lepší než já,“ odvětila Irena.

Alan zhluboka vydýchl. Od úst mu stoupala pára.

„Je tu zima, půjdeme,“ navrhl.

Zvedli se z lavice a vyšli ven, kde je přivítal slabý chladný déšť.

„Venku je tepleji než v kostele,“ podotkla Irena.

Alan sklouzl pohledem k jejím nohám.

„Není ti v nich chladno?“ zajímal se.

„Mám ponožky.“

„Ty už v ničem jiném než v těch pětiprstákách chodit nebudeš, víd’?“

„Vadí ti to?“ podivila se.

Odemkl Land Rover a nasedli.

„Nevadí, jen v tom na některých místech vypadáš divně. Na koncert nebo do divadla bys v nich snad nešla?“

„Ty mě někam zveš?“

„Nezvu, mluvím jen hypoteticky.“

„Hypoteticky i prakticky bych v nich klidně šla. Nemám s tím problém. Jsou pohodlné a zdravé,“ opáčila.

„Co Vánoce, jedeš domů?“ zeptal se.

„Co míníš pojmem *domů*?“

„Jak se tě na něco zeptám, odpovídáš protiotázkou,“ upozornil ji.

„Opravdu?“

Podívali se po sobě a Irena vyprskla smíchy. „To byl tedy pohled! Kdyby ses viděl.“

„Pojmem *domů* míním naše rodné město a tvoji matku,“ vysvětlil.

„Tu už jsem vyloučila ze svého života. Spíš to vezmu někam na jih.“

„Moc lidí ti ve tvém životě nezbylo. Já, Marek, je ještě někdo další?“

„Ne, vy dva stačíte ažaž. Pořád vás hlídat a řešit vaše průšvihy...“ povzdechla si.

„Je důležité mít zázemí. Ocitla ses ve vzduchoprázdnu. Měla bys hledat nějaký přístav, kam se můžeš schovat a kde je ti dobře,“ vysvětloval trpělivě.

Irena si ho podezřívavě změřila.

„To nebyla nabídka k sňatku,“ ujistila se.

„Ne, mluvím hypoteticky.“

„Tak mluv konkrétně, Hypotézo. Co ty? Letíš domů?“

„Pojedu,“ upřesnil. „Fakt je, že se budu trochu nudit. Přes Nový rok asi u našich nezůstanu. Na druhou stranu, bude tam taky Marek. Nějak se domluvíme.“

„Ten bude chtít Nový rok strávit s Laurou,“ tipla si.

„Asi jo. Vráti se do Zurichu nebo do Ženevy,“ souhlasil.

„Taky by sis měl někoho najít. Na mě nečekej,“ řekla vážně.

„Lepší nepotkám,“ odvětil.

„Asi ne,“ souhlasila.

„Vezmu tě někam do centra?“

„Jo, budu ráda. Ty pokračuješ na tu vaši opulentní večeři?“

„Máme to někde na předměstí Paříže. Ani nevím kde. Dám si adresu do navigace.“

„Není zvána ani Laura ani Marek? Jen zástupci rodin sedící v Radě?“

„Jen úzký okruh. Zhodnocení roku, poděkování a plány na příští rok,“ přisvědčil.

„Spíš tam?“

„Ne, vezmu to k nám domů. Počítám, že večere skončí nejpozději okolo desáté a po ránu jsem doma.“

„Tak se pro mě zastav, pojedu s tebou.“

„Ty jsi tedy mistryně světa ve změnách rozhodnutí,“ potřásl hlavou.

„Usnul bys za volantem. A když tam bude Marek... Taky uvidím Růžu.“

„Chováš se jako její starší sestra,“ konstatoval.

„Také se tak cítím a jsem si jistá, že ona cítí něco podobného vůči mně. Vzájemná přitažlivost,“ upřesnila.

„Kde budeš spát? Všechny hotely a penziony budou určitě plné.“

„Ale nebudou. U nás to není atraktivní turistická destinace pro konec roku. Někde se uchytím.“

Pokračovali mlčky. Alan se proplétal mokkými ulicemi. Nespěchal.

„Kde chceš vyhodit?“ zeptal se.

„Nedaleko je stanice metra. Můžeš tam. Budu čekat na stejném místě. Stačí dát mi vědět půl hodiny předem.“

Zastavil na požadovaném místě.

„Ozvu se,“ slíbil.

„Tak si užij hezkou večeri, přátelskou atmosféru a duchaplnou konverzaci,“ rozloučila se.

Alan se ušklíbl. Vyťukal do navigace adresu a vyrazil.

„Padesát minut v současném provozu. Do sedmi jsem tam,“ pomyslel si.

Nemusel spěchat. Uvolnil se a nechal svoje myšlenky bezcílne bloudit. Čas do setkání chtěl využít pro regeneraci.

„Irena! Objeví se a zase zmizí. Neříká nic o tom, co dělá, když je mimo ně. Jako kdyby žila dva životy. Nebo možná tři. Těžko říct, jestli jeho a Marka ke svému životu vůbec potřebuje. Kdyby nebylo Růženky, viděli by ji určitě ještě méně.“

Co asi podniká? Určitě se jen tak někde neváli. Něco plánuje nebo na něčem pracuje. Jenže netuším, co by to mohlo být. Jako kdyby zachytila nějakou stopu, které se snaží držet a nás do toho nechce zatahovat. Pravdu má v jednom, nemá smysl, abych na ni čekal.“

Podvědomě věděl, že se k němu už nikdy nevrátí. Jenže stejně tak si byl vědom, že ji stále miluje. A asi ještě dlouho bude.

„No co, práce mám dost. Zabavím se,“ řekl si.

Na nudu si opravdu nemohl stěžovat. Práce v Radě ho v uplynulých měsících zcela pohltila. A fascinovala. To si musel přiznat. Netušil, do čeho vlastně jde.

Ohromila ho šíře a moc této organizace. Spravovala majetky církví, starých šlechtických a královských rodů, bankovních domů oficiálně stále patřících váženým bankéřským rodinám a dalších. Na každého v průběhu času něco zjistila a jak je zadržela, už nepustila. Spravovala přes třicet procent světových finančních prostředků, nepočítaje Čínu.

Ta jako jediná vzdorovala a vedla s nimi skrytou válku. Nevěděla sice, jaká síla chce získat nadvládu nad jejím rostoucím bohatstvím, ale používala účinná obranná protiopatření. Organizaci se nedařilo proniknout k mocným rodinám. Dříve se na Čínu nesoustředili a chyběly jim potřebné informace. Ty nyní pomalu a trpělivě shromažďovali. Bude to trvat několik desítek let a pak začnou vydírat. Do té doby budou své soupeře zaměstnávat útoky na jejich investice a získáváním podílů v bankovních institucích.

Mocenské partie, odehrávající se mezi nimi, jednotlivými státy a nadnárodními společnostmi pro něj byly přitažlivější, než čekal. Souboj strategií, opatření a protiopatření, stálé získávání a vyhodnocování informací, zaměstnávaly mohutný aparát pracující pro Pamětníky.

Část čtvrti, kde stál dům rodiny Nakzsinských, pracovala pro ně. Stejně tak další instituce a organizace po celém světě. Po těch několika měsících nepochyboval, že Nastassja Nakzsinski je jednou z nejmocnějších osob této planety. A být jí po boku, to bylo trochu jako droga. Uvědomoval si to a zároveň si byl jist, že Nastja to také cítí. A také, že mu překvapivě rychle stále více a více důvěřuje.

Najel na výpadovku a zrychlil. Stále drobně přšelo a údaj na palubní desce oznamoval 7 °C.

Byl zvědavý, jaká bude na večeři atmosféra. Nastja mu nedávno zadala úkol najít cestu pro začlenění významného japonského rodu do organizace a přímo do Rady. Připravil dva možné

scénáře. První počítal s rozšířením členů Rady a druhý s eliminací jedné ze stávajících rodin. Nastá se zatím nevyjádřila, které dává přednost. Otázkou bylo, zda se někdo z ostatních rodin dozvěděl o této ambici. Pokud ano, dnes se to může projevit.

Sjel na dalším výjezdu a navigace ho dovedla k malému zámečku nebo spíše k honosné vile. Najel před masivní zdobenou kovovou bránu a vyčkal, dokud se neotevřela. Zajel dovnitř a zaparkoval na malém parkovišti přímo před schody vedoucími k hlavnímu vchodu. Vystoupil a přelétl pohledem ostatní auta. Všichni už byli na místě. Vyběhl po schodech, kde ho u vchodových dveří přivítala dvojice statných, přátelsky se usmívajících mužů. Neznal je, zřejmě členové ochranky jejich dnešního hostitele.

„Pan Alan Drozd?“ ujistil se formálně ten mladší, přestože jistě znal jeho obličej z videa nebo z fotografie.

Alan pokývl.

„Jste očekáván. Přeji příjemný večer,“ pokynul mu druhý z mužů.

Prošel halou a pokračoval chodbou do sálu. Nemusel si nic odkládat, kabát a svoje věci nechal v autě.

„Dobrý večer,“ pozdravil přítomné.

Hlouček shromážděný okolo stolku se šampaňským k němu otočil hlavy. Nastassja automaticky zkontrolovala pohledem na své zápěstí čas a usmála se.

„Za minutu sedm. Přesný jako vždy. Tvůj time management nepřestávám obdivovat, Alane.“

„Učím se mu od tebe,“ odpověděl.

Hosteska k němu přistoupila se sklenkou.

„Díky,“ vzal si ji z tácku a pozdvihl ji směrem k ostatním. Lehce usrkl.

„Co říkáš mému šampaňskému?“ zeptal se Elias, štíhlý, udržovaný čtyřicátník, zástupce mocné francouzské rodiny a jejich dnešní hostitel.

„Francouzské?“ sraštil přemýšlivě obočí.

Elias se zasmál a poklepal mu po rameni.

„Vidím, že jsi znalec,“ pochválil ho.

„S tvými chuťovými pohárky bych čekala přesnější určení. Pro naši jistotu bys nás alespoň mohl ujistit, že není otrávené. Čekala

jsem na tebe, dokud neochutnáš. Ostatně z vás Rudých by byli skvělí ochutnávači. Nechápu, proč vás k tomu nevyužívali,“ ozvala se Livia Moradini.

Nesnášel ji, ovšem ona ho upřímně nenáviděla. Nevěděla, co přesně se odehrálo v horském sídle jejího syna, věděla ale, že v tom měl prsty. Byla o něco mladší než Nastassja, ale vypadala starší než ona.

„Mohu tě ujistit, že šampaňské je v pořádku. Bude to asi tím, že ses nedostala k láhvi,“ oplatil jí stejným tónem.

Livia pozdvihla proti němu sklenku a vypila ji dvěma doušky.

„Není nad vzájemnou důvěru,“ utrousil Rustas, zástupce z Maroka i on dopil svoji číši.

Věkem si s ním byl nejbližší a mohli by si tedy nejlépe rozumět, jenže to by si mohl rozumět s mambou. Rustas byl připraven kdykoli zaútočit, aby získal větší moc a věděl, že Nastassju stojí mnoho úsilí udržet jeho mocenské ambice na uzdě.

„Počasí nám dnes nepřeje, ale o to lepší prostředí vám mohu poskytnout v této útulné vile. Nepřejdeme do salónku a neposadíme se ke stolu?“ navrhl Elias.

„Jsme dnes ve tvých rukách,“ souhlasila Nastassja.

Kolem kulatého stolu bylo rozmístěno osm židlí bez jmenovek. Počkal, až si Nastassja vybere místo a posadil se naproti ní. Po jeho levém boku se usadil Cruz, Portugalec a dle jeho názoru nejsympatičtější člen Rady. Jako kdyby mezi ostatní nepatřil. Byl to výborný historik a veškeré jeho úsilí směřovalo k odhalení nezodpovězených otázek minulosti.

Zástupce tureckých rodin, Ruzgar, obsadil židli po jeho pravé ruce. Byl to již starý muž, ve stejném věku jako Nastassja a skoro stejně tak mocný. V Radě měl přirozenou autoritu a byl v ní dvojkou. Tedy až do jeho příchodu. Na tuto pozici se postupně propracovával s Nastinou podporou on.

Jako poslední se usadil na zbylou židli Chris. Asketický tichý padesátník nepatřil mezi členy Rady. Byl jejím tajemníkem a měl na starost administrativu spojenou s jejím vedením. Pocházel, jak se vyjádřila madam Nakzsinski, ze staré „služebné“ rodiny, jejíž členové již po několik generací spolehlivě zastávali tento úřad. Byl tu

trochu do počtu, ale byla zřejmě zvyklost a slušnost ho také pozvat jako vyjádření díky za jeho práci.

„Aperitiv?“ ozvalo se u jeho pravého ucha.

„Becherovku asi nemáte?“ ujistil se.

„Je na seznamu, pane,“ překvapila ho hosteska.

„Vida, Elias je opravdu pozorný hostitel,“ pomyslel si.

„Dám si ji,“ řekl.

Jak si povšiml při objednávání aperitivů, každému z nich byla k dispozici jedna hosteska nebo číšník. Elias skutečně dbal na detaily. Ruzgara, Rustase, Cruze a Chrise obsluhovaly blondýnky, Nastassju a Livii číšníci a pro něj a pro sebe Elias vybral dvě snědé tmavovlásky.

Nastassja počkala, až každý dostane aperitiv a pak si vyměnila pohled s Eliasem. Ten luskl prsty směrem k staršímu muži stojícímu u vstupu do salónku. Hostesky a číšníci zmizeli a zůstali sami.

Nastassja povstala. „Vážení přátelé, jako každý rok jsme se neformálně sešli, abychom zhodnotili jeho průběh a upřesnili své plány na další období. Děkuji Eliasovi, že vybral a připravil tak příjemné prostředí. Příští rok nás čeká Lisabon a doufám, že počasí k nám bude vlídnější.“

Letos jsme prošli několika nelehkými zkouškami, které některé z nás osobně zasáhly. Věřím však, že neoslabily naši jednotu a společné úsilí. Jejich pozitivním dopadem je zánik vlivu Kruhů na naši organizaci. Se smrtí Lokiho můžeme prakticky konstatovat, že Kruhy jako takové jsou mrtvé. Osobně toho na jednu stranu lituji. Byly naším souputníkem i soupeřem po celou dobu naší existence a s jejich zánikem končí i část historie, která zůstane uzavřena v našich archivech. Na druhou stranu můžeme volněji vydechnout. Jedno z omezení, které nás tížilo, zmizelo. Je třeba toho využít.

V této souvislosti chci připomenout naši výhodu oproti jiným mocenským organizacím a klanům. Všechny tyto spolky – zednáři, ilumináti a především církve, si jako základ své mocenské ambice vytvořily duchovní svět a zasvěcovací rituály, aby skryly prostou touhu po moci. Ztrácejí mnoho času a vynakládají velké úsilí na jejich udržování a obranu. To my neděláme. My jsme přijali prostou pravdu – chceme informace a chceme moc. Jsme efektivnější a v tom je naše výhoda.

Zmiňuji se o tom, protože Rustas jistě mimoděk, vnesl do závěru naší poslední debaty jistý náboženský podtext, související s postavením žen podle jeho náboženské ideologie. Jasně říkám, že mě nezajímá, zda někdo z nás věří v Boha a jakým způsobem. To je jeho osobní záležitost, která se nesmí projevit v rozhodovacích procesech naší společnosti. Pokud je někdo tak silně ovlivněn svojí vírou, že mu brání chovat se racionálně a akceptovat naše pravidla, tak nemůže sedět v Radě a musí uvolnit své místo jinému členu své rodiny. Stejně tak, pokud by své mocenské ambice chtěl skrýt pod náboženskou roušku. To by zavleklo do našich procesů stejnou náklazu a přetvářku jako do církevních organizací a tajných spolků. Chci se ujistit, že nic takového nehrozí.“

„Z mé strany to bylo emotivní vystoupení, omlouvám se za něj. Nemělo ani racionální ani duchovní základ,“ promluvil Rustas.

„Výborně,“ pochválila ho Nastassja. „Nuže, jak jsme na tom. V Evropě a v Severní Americe jsou naše pozice stabilní, neutrpěli jsme žádné ztráty. Stejně tak Jižní Amerika díky úsilí našich portugalských kolegů vykazuje spíše růst našeho vlivu. Muslimský svět prochází řadou změn, ale ani tam necítíme ohrožení našich pozic a zájmů. Mocenské struktury zůstávají našťástí prakticky beze změny.

Jižní Afrika je pro nás rovněž příznivá. V rovníkové Africe nás čeká v budoucnu mnoho práce, ale správný čas tam pro nás ještě nepřišel. Stále příliš nestabilní mocenské struktury. Rusko zůstává díky svému velmi imunnímu mocenskému aparátu problémovým teritoriem a budeme se na něj muset více soustředit. Společně s Elisem připravujeme opatření, která chci přednést na našem jarním zasedání.

A konečně Asie. Naše působení v Indii zůstává silné, ale v Číně se nám stále nedaří. Tam nás čeká dlouhá a velmi usilovná práce. Toto teritorium musíme získat. V opačném případě bude mít rostoucí vliv Číny dopady do našich zájmů. Musíme získat dostatek informací pro nastolení rovnováhy. Budeme potřebovat posílit naše působení v této části světa. Potřebujeme tam základnu a pevného spojence. Rozhodnutí v této strategické záležitosti nás čeká v příštím roce.“

„Japonský můstek?“ nezklamal Elias svým informovaným dotazem.

„Dočasné zařazení jednoho ze silných japonských rodinných klanů je možným řešením,“ přisvědčila Nastassja, která se nenechala vyvést z rovnováhy jeho informovaností.

„Chceš jeho zástupce zavléci přímo do Rady?“ pokračoval Elias.

„Preferujeme variantu přidruženého člena, nikoli plnohodnotné členství. Zástupce klanu by se účastnil jednání týkajících se pouze jeho regionu. Jsme si vědomi nedobrých vztahů mezi Číňany a Japonci. Jednalo by se proto o dočasné opatření. Ve chvíli, kdy se nám podaří získat v Číně dobrou pozici, opustíme japonský klan a zřejmě kooptujeme zástupce vybrané čínské rodiny jako stálého zástupce v Radě. To je ovšem budoucí výhled v horizontu zhruba třiceti let. Podrobnější teze připravím na jarní setkání pro strategické rozhodnutí,“ rozhodl se vstoupit do hovoru.

Elias pouze pokývl a zdržel se dalších otázek. Pro ostatní byla tato informace nepochybně nová, protože si vyměňovali pohledy. Nikdo však na toto téma nepokračoval v diskusi.

„Díky za doplnění. Nuže, nechci hovořit dlouho, přesto ještě musím připomenout druhou tvář naší organizace a tou je sběr a vyhodnocování objektivních informací, jejich analýza a odhalování tajemství historie. Nepodceňujme tuto stránku, bez ní bychom se nestali tím, čím jsme. Proto chci na našem jarním setkání od každého tři témata, na která se soustředíme. Trochu jsme v posledních letech až na Cruze polevili v naší snaze objasnit některé dosud nedořešené události v dávné i méně dávné minulosti. To je špatný trend. Chci obě oblasti našeho snažení opět uvést do rovnováhy.

Ale dost řečnění. Děkuji vám za vaše úsilí a podporu v tomto roce a těším se na příští,“ pozdvihla Nastassja sklenku.

Alan spolu s ostatními povstali, rovněž pozdvihli sklenky a napili se. Elias ůkl na displej svého mobilu. Dveře do salónku se vzápětí otevřely a v nich se opět objevil starší muž. Elias mu pokývl a posadil se.

„Rostete, mladý příteli,“ řekl mu Ruzgar, když usedli zpět do svých židlí.

„Dělám svoji práci,“ odpověděl.

„Je vidět, že vás baví,“ konstatoval Ruzgar. „Získal jste rychle důvěru naší představené. Pověřuje vás citlivými úkoly.“

„Můj předchůdce se tak neprojevoval?“

„Dokud za ním stála síla Kruhů, soupeřil o moc. Pak spíše intrikařil.“

„Za mnou nestojí nikdo. Pouze využívám tradice postavení lichého člena Rady a snažím se v ní udržovat rovnováhu.“

„Stojí za vámi naše představená. Potřebuje vás a vy velmi zdatně získáváte pozici.“

„Jde mi o získání respektu, nikoli pozice. Moje ambice nesahají k místu na vrcholu pyramidy.“

„Neuvažujete tedy o sňatku se slečnou Laurou?“

„Ne,“ ujistil ho Alan.

Ruzgarovi jako jedinému v Radě vykal. Bylo s podivem, že jeho rodina při jejím významu a počtu členů nestála v čele Rady po více než dvě stě let. Vládla jí ovšem předtím a to po dlouhá tři staletí. S ústupem Osmanské říše a s posílením Evropy se kyvadlo moci vychýlilo západním směrem a tam stále zůstávalo. Ruzgarovi bylo jasné, že zástupci evropských rodin propojených se Severní a Jižní Amerikou, stále vzájemně soupeřících o vedoucí pozice, by se spojili, pokud by on nebo Rustas projevili snahu stanout v čele. Poměr hlasů v Radě byl jasný. Proto manévroval a čekal. Alanův příchod bral jako ohrožení svého postavení a snažil se dobrat, co vlastně chce. To se mu nedařilo, popravdě stejně jako zatím Alanovi samému.

Hostesky a číšníci začali servírovat předkrm a Ruzgar nepokračoval v rozhovoru. Ruchu u stolu naopak využil Cruz, který se k němu naklonil.

„Ty tu nespíš, že?“ zeptal se.

„Ne, odjíždím po večeri,“ přitakal.

„Škoda, chtěl jsem s tebou prodebatovat jednu citlivou záležitost. Zajímá mě tvůj osobní názor.“

„Můžeme se domluvit na schůzce.“

„Ano, to bych rád. Máš už plán kde strávit přelom roku?“

„Přiznávám, že nikoli.“

„Rád bych tě pozval. Nový rok trávím většinou sám nebo v úzkém kruhu své rodiny. Žádné velké oslavy, spíše klid. Odjíždím mimo

Evropu do své druhé mateřské země. Byl jsi už někdy v Brazílii a v jejím hlavním městě?“

„Ne.“

Alan byl překvapen. „Co se děje? Cruz? Jediný slušný člověk v Radě. Co po mě může chtít?“

„Mám v jeho blízkosti sídlo. Popravdě tam bývám raději než v Lisabonu. Přijedeš? Je to tam kouzelné.“

V Alanovi se probudila zvědavost.

„Jsem překvapen a zároveň poctěn. Přijímám pozvání,“ přisvědčil.

„Skvělé,“ zaradoval se očividně Cruz. „Přiletíš sám nebo s partnerkou?“

„Sám. Nemám v současné době partnerku.“

„Myslel jsem, že ta nebezpečná mladá dáma, o které se nám madam Nakzsinski zmínila v létě...“

„Ne, jsme přátelé, nikoli partneři.“

„Přesto však. Kdyby ani ona neměla žádné plány, rád bych vás přivítal oba.“

„Čím dál zajímavější. Proč Irenu? Chce někoho zabít? Nebo naopak chce zabít nás dva?“ napadlo ho.

„Promluví s ní,“ slíbil.

„Budu připraven na obě varianty. Mohu počítat s třicátým princem?“

„Třicátého,“ přisvědčil.

„V Lisabonu pro vás bude připraveno mé soukromé letadlo. Já odlétám do Brazílie zítra. Chci si v závěru roku odpočinout od všeho toho shonu.“

„Jsme domluveni.“

Hovor okolo stolu se rozdrobil, všichni se pustili do jídla. Alan si své krátké debaty s okolo sedícími partnery odbyl. Nehodlal se překřikovat s jinými přes stůl a tak spíše naslouchal úvahám na nezávazná témata a vzájemným invektivám. Stejně jako on se nezapojoval ani Rustas. Bylo z něj cítit, že takovými planými hovory pohrdá a že se tu necítí příjemně.

„Dobře ti tak,“ pomyslel si Alan.

Rustase neměl rád. Odhadl ho hned při prvním setkání – krutý muž s velkými ambicemi. Nebezpečná kombinace. Nastassja ho považovala za zdroj nestability v Radě a věděl, že vážně uvažuje o jeho likvidaci. Vše záviselo na Ruzgarovi, kdyby ten dal souhlas...

Elias ne zvolil mnohachodové menu, ale strízlivou večeři. Po předkrmu následoval hlavní chod a poté dezert a káva. Nudná povinnost spěla ke svému závěru. Alan zkontroloval čas. Bylo půl desáté. Večeře skončila a stolující se zvedli, aby přešli do pohodlného salónku s barem. Ostatní zůstávali, nikdo si nedovolil opustit společný večer. Co kdyby po jeho odchodu ostatní začali řešit něco opravdu důležitého nebo snad plánovat něco na jeho úkor. On jediný si mohl dovolit luxus nezdržet se.

„Děkuji za skvělou večeři,“ přistoupil k Eliasovi.

„Skutečně odjíždíš? Jsou tu připraveny volné pokoje. Kdyby sis to rozmyslel...“

„Ne, díky. Mám ještě jiný program. Doufám, že to není z mé strany příliš nezdvořilé.“

„Zhrzený hostitel, to se ti do budoucna může vymstít. Škoda, chtěl jsem se zeptat na pár věcí ohledně Číny a Japonska. Nu, zkusím vyzpovídat Nastassju.“

„Zůstáváš na konec roku v Paříži?“

„Ne, letím do své druhé domoviny. Paříž je pro mě v závěru roku příliš rušné místo, Kanada je klidnější. Vánoce a Nový rok trávím každoročně tam. Vracím se zpět druhý lednový týden. Rád bych se s tebou potkal a probral pár věcí okolo Ruska,“ řekl Elias.

„Jsem ti k dispozici, budu v Evropě,“ slíbil.

„Ozvu se,“ stiskl mu Elias ruku.

Rozhlédl se a pohledem vyhledal Nastassju. Pokývli na sebe a poodešli stranou od ostatních.

„Odcházíš?“

„Ano. Doufám, že tu všichni přežijete společný večer ve zdraví,“ přisvědčil.

„Jsme na sebe zvyklí, známe se. Ledaže by Rustas měl s sebou kinžál a chtěl nás povraždit. Všimla jsem si tvého krátkého hovoru s Ruzgarem. Tvářil se zadumaně?“

„Nelíbí se mu, že posiluji na jeho úkor. Nechce ztratit pozici dvojky v Radě. Přemýšlí o mých ambicích a co to pro něj do budoucna znamená,“ vysvětlil.

„Měl by se spíše soustředit na Rustase, ten je pro něj nebezpečný. Začínají se přetlačovat o vliv nad částí svých teritorií. Rustas má nyní jen severní Afriku a potřebuje získat větší vliv. Ví, že má nejslabší pozici v Radě,“ mínila Nastassja.

„Ruzgar je zkušený, jistě si s ním poradí.“

„Jen aby ho nepodcenil. Promluvím s ním o tom. Co ty? Jedeš domů a budeš tam i přes Nový rok?“

„Cruz mě pozval na závěr roku k sobě do Brazílie. Přijal jsem. Chce něco probrat, netuším co,“ přiznal.

Nastassja se zarazila. „Zvláštní. To bude něco osobního. Nu, buď opatrný. Já zůstávám doma. Pokud budeš mít cestu okolo, zastav se. I já bych potřebovala něco prodebatovat. Měla jsem jeden zneklidňující rozhovor. Chci se zeptat na tvé mínění.“

„Třicátého odlétám z Lisabonu. Zastavím se devěťadvacátého?“

„Budu tě čekat. Šťastnou cestu,“ rozloučila se.

Pozvedl ruku na pozdrav směrem k ostatním a zamířil ke vstupní hale. Pokývl ochrance, která před ním otevřela dveře a vyšel ven. Zhluboka se nadýchl chladného nočního vzduchu. Soustředil se a vyslal zprávu Ireně. Byla stručná – „Jedu.“

Než došel k autu, zazněla mu v hlavě odpověď – „Fajn, budu na místě.“

Nastartoval, projel bránou a zamířil zpět k centru Paříže. Byl rád, že je venku, ale necítil se ze společenské povinnosti unavený. Vlastně to bylo poučné. Jako kdyby všichni na večeri měli společné krédo – „*nenechat nikomu nic zadarmo*.“ Neustálé útoky a výpady. Neodpustili si je ani v uvolněné atmosféře společné večere.

„Prostě je to baví,“ pomyslel si.

To byla skutečnost, kterou při vstupu do tohoto klubu nedocenil. On musel hledat motivaci, aby se choval jako oni. Nebylo mu to vlastní. Měl výčitky, ztrácel čas ospravedlněním svého rozhodnutí před sebou samým a to ho vyčerpávalo. Oni naopak byli jako ryby ve vodě. Jednoduše se stále rvali mezi sebou a se vším okolo a pro-

středky volili podle jejich účinnosti v dané situaci. Morální hlediska je vůbec nezajímala.

„Potřebuji se trochu vzpamatovat po těch uplynulých čtyřech měsících. A popovídat si s Markem. Úplně mě v tom nechal. Vidí jen Lauru a chová se jak zamilovaný blbec. Je čas, aby si trochu rozšířil zorné pole.“

Provoz zeslábl, mohl jet plynule.

„Potřeboval bych začít s někým chodit. S někým komu bych mohl věřit a měl možnost se svěřovat se svými problémy. Nahrnulo se na mě toho nějak moc. Irena, ta to není. Můžu ji říct všechno, s tím není problém, ale ona si jede po svém. Jenže kde na nějakou vhodnou dívku narazit? Jsem pořád v jednom kole a že bych nějakou potkal při večeři v restauraci, to není právě pravděpodobné. A zaplést se s nějakou dcerou nebo vnučkou z rodin nepřichází v úvahu. Je to špatné,“ meditoval.

Irenu spatřil ihned. Stála na rohu a hleděla jeho směrem. Zastavil. Hodila si batoh a bundu na zadní sedadla a uvelebila se na předním. Vyhodil blinkr a vyrazil.

„Jak bylo, všichni zdraví?“ zeptala se.

„Do mého odjezdu ano. Co se stane po něm, netuším.“

„Kdo bude řídit?“

„Já.“

„Celou cestu? Nejsi unavený?“

„Jsem v pohodě. Pokud bych potřeboval vystřídat, řeknu ti.“

„Tak si sklopím sedadlo a zdřímnu si,“ rozhodla se Irena.

„Nechceš si povídat?“

„Deset hodin? Neboj, já se tak na hodinku prospím a pak se ti budu plně věnovat. Budu ti radit, kam jet, jak máš jet, jestli nejedeš moc rychle nebo pomalu a tak,“ ujistila ho.

„To bude skvělé. Už víš, kde budeš bydlet?“

„Na Lískově, v rodinném penzionu. Nedaleko od toho, kde se kdysi ubytovala Kalabé s Marmúkem.“

„Platit budeš kartou?“

„Hotově.“

„A do kdy se chceš zdržet v rodném městě?“

„Pár dní, nemám pevný plán,“ pokrčila Irena rameny.

„Já jsem dostal pozvání na Nový rok. Od Cruze. Letím do Brazílie do jeho sídla,“ pochlubil se.

„Co to?“ zbystřila Irena.

„Netuším. Chce se mnou probrat něco osobního, říkal. A také by byl rád, kdybys přiletěla se mnou.“

„Ta myšlenka napadla jeho nebo jsi mu ji podsunul?“ zajímalo Irenu.

„Je od něj. Vyloženě mě požádal, abych s tebou promluvil. Rád tě přivítá na své haciendě. Dokonce pro nás připraví své soukromé letadlo.“

„To ovšem Irenka nemůže odmítnout. Bude asi v nějakém vážném maléru. Že by mu hrozilo nebezpečí a potřeboval by posílit ochranku? Neptal jsi se Nasti, co to má znamenat?“

„Jen jsem se jí zmínil o pozvání. Mluvil jsem pouze o své osobě. Překvapilo ji to. Taky si chce promluvit. Prý měla nějaký zneklidňující hovor.“

„Možná se něco děje. Nebo se to točí kolem tebe. Jsi nové koště, které dobře mete a to mohlo některé radní znervóznit. Hele, nechce nás Cruz náhodou dostat společně do jednoho letadla a pak ho někde nad Atlantikem odbouchnout?“ napadlo Irenu.

„Do každého jiného bych to řekl ale do něj ne,“ odpověděl.

„Právě proto. Mohli ho přesvědčit, aby sehrál tuhle habaďuru. Inu, přinejhorším si zaplaveme v Atlantiku. Znáš to tam, mám už trénink,“ zívla a sklopila si sedadlo.

„Takže poletíš se mnou?“ ujistil se.

„Jo, může to být zajímavé. Navíc nemám na Silvestra žádné plány a Jižní Amerika je fajn.“

„Tak dobrou, nechám tě spát, dokud se sama nevzbudíš,“ slíbil jí.

„Jeď plynule,“ připomenula mu a stulila se na sedadle.

» » »

Svůj slib splnil, pouze nepředpokládal, že se Irena vzbudí až s rozbřeskem. Z klidného pochrupování ji nevyrušila ani zastávka u čerpací stanice. Nyní zívla, protáhla se a zvedla sedadlo.

„Kde jsme?“ zajímala se.

„Skoro doma,“ odpověděl.

„Rozhlédla se po okolí. „No jo,“ přisvědčila. „To jsem si krásně zdřímla. To určitě udělal pocit bezpečí, když jsem s tebou.“

„Je to pro mě vyznamenání,“ utrousil.

„Vysadíš mě u Voznilů? Chci se podívat na Růženku,“ požádala ho.

„Je brzo ráno. Ještě možná ani nevstali. Nečekají tě,“ pokusil se jí to vymluvit.

„Marek o mně ví, poslala jsem mu před chvílí vzkaz. Ještě spal s Laurou po boku. Jsme oba po dlouhé jízdě zváni na snídani,“ oznámila mu.

„Od něj nebo od rodičů? Už vidím paní Voznilovou, jak nám rozespálá v noční košili den před Štědrým dnem nadšeně připravuje snídani,“ ušklíbl se.

„To je jeho problém. Souhlasil, tak si to musí nějak zařídit.“

„Takže ses mu vnutila,“ pochopil Alan.

„Měl radost, že mě uvidí,“ ohradila se.

„Chci se už delší dobu zeptat, co ta tvoje závislost na Růže? Připadá mi to trochu nenormální. Neprováděla jsi s ní něco?“ odhodlal se k otázce, která se mu už dlouho honila hlavou.

„Nic jsem s ní neprováděla. Je mi sympatická, perfektně si rozumíme. A má obrovský potenciál. Cítím to z ní. Jednou bude jako já nebo i lepší.“

„To by snad ani nebylo možné,“ podivil se teatrálně. „Nezlob se, ale nevěřím ti. Byla jsi s ní často o samotě. Ta tvoje posedlost není náhodná. Na to tě znám moc dobře.“

Irena si sklopila clonu proti slunci a zkontrolovala se v zrcátku. Vycenila na sebe zuby a zase clonu zaklapla.

„Nic jsem s ní neprováděla, jen jsem si ji důkladně přečetla. Napojila jsem se na ni jednou, když spala. To Marek asi neudělal. Víš, že má jinak zapojený mozek než většina lidí a například i my? Marek ani nikdo jiný jí nemusí předávat své schopnosti nebo jí pomoci je uvolnit. Do roka to u ní přijde samo. Daleko před pubertou. Proto se s ní chci vidět. Kontroluji, jak se vyvíjí a snažím se odhadnout, kdy nastane okamžik prozření. Chci být v té chvíli s ní. Marek to nějak nevnímá nebo se prostě ostýchá svoji sestru blíž poznat,“ odpověděla.

„Rekl bych, že Marek se jí věnuje dostatečně. Jen se na ni nenapojil, takže nemohl vyčíst to, co ty. Zvláštní. Je podivné, že ze spojení nenápadných manželů Voznilových vzešly takové dvě mutace,“ poznamenal.

„To tedy je. Dost důkladně jsem se věnovala jejich genealogii, ale nic zvláštního jsem u žádného z nich nenašla. Vypadá to na náhodnou kombinaci dvou genových uskupení, která přinesla vývojový progres u jejich potomků,“ přisvědčila Irena.

Alan k ní stočil hlavu. Překvapila ho.

„Vypadá, že si žije svůj život a nás z něj odsunula, ale to je zdání. Nějak jsem pozapomněl, jaká byla šprtka a jak byla cílevědomá,“ uvědomil si.

„Bude problém, pokud se u ní projeví podobné schopnosti tak brzy. Je to ještě malé dítě. Nedokáže je skrýt a kontrolovat,“ řekl nahlas.

„Bude to s ní náročné. Je to palice. Důležité bude jí hned na začátku říct, že není sama. Myslím, že na ni mám velký vliv. Jsem pro ni vzor. To by mělo pomoci.“

„Takže k Voznilům,“ souhlasil a zívá.

„Nechceš vystřídat?“ reagovala ihned Irena.

„Nechci, je to na tebe moc velké auto.“

„Víš, co se říká o mužích, kteří mají rádi velká auta?“

„To není tak úplně můj případ,“ namítl.

„Není,“ připustila.

Alan se snažil přijít na vhodnou repliku, ale nic duchaplného ho nenapadlo a tak se odmlčel. Projeli po hrázi přehrady a zamířili k Sokolíkově ulici. Jako obvykle nebylo v předvánočním čase po sněhu ani památky, nicméně teploměr ukazoval dva stupně pod nulou a na trávě i na stromech byla jinovatka. Příjemná změna oproti Paříži. Alan dojel před dům rodiny Voznilů a zastavil.

„Zahoukej,“ vybidla ho Irena.

Alan neodpověděl a vystoupil. Nadýchl se mrazivého vzduchu a protáhl se. Byl rád, že má cestu za sebou. Irena také vylezla. Cítil, že si jich Marek všiml a jde ke dveřím. Popošel po cestě několik kroků směrem k lesu. Spálené torzo vinárny U tří koček konečně zmizelo.

„Nazdar, co tak časně?“ přivítal je Marek ze dveří.

„Před půlnocí jsme vyjžděli z Paříže,“ odpověděl.
„Pěkná štreka. Můžete dál, vrátka jsou odemčená,“ vybídl je.
„Jako vždycky,“ poznamenala Irena.
„Vaši ještě spí?“ zeptal se Alan.
„Blázníš? Zítra je Štědrý den. Matka je už od pěti na nohou a běhá okolo trouby. Musí mít napečeno pro Růženku a něco ještě dnes přibalí Lauře, aby s Nastou náhodou na Vánoce neumřely hladý.“
„Takže typický předvánoční zmatek,“ konstatovala Irena.
„U nás je vše přísně organizováno z velitelství. Velitelka peče, táta obstará nákupy a já se sám nabídl, že v noci půjdu ukrást nějaký smrček nebo jedli do lesa,“ odvětil Marek.
„Proč ho nekoupíte?“ podivil se Alan.
„Kupovat vánoční stromek? Když bydlíš pětset metrů od lesa?“ podivil se na oplátku Marek.
„Laura tedy dnes odjíždí?“ zeptala se Irena.
„Vyjíždí dopoledne. Chce být s babi a já zase s našima. Jsme domluveni, že po svátcích se zastavím a na Nový rok máme zamluvený jeden útulný penzion v Alpách. Nechcete se připojit?“
„Máme už své plány, poletíme do tepla,“ předešla ho Irena s odpovědí.
„Spolu?“ podivil se Marek.
„Společné pozvání,“ vysvětlil Alan.
„Takže spolu?“
„Jo, spolu. Co se divíš? Kdybys neběhal okolo Laury jako yorkšíř, tak bychom mohli být spolu všichni tři,“ vyplísnila ho Irena.
„Švédská trojka?“
„Pořád stejnej, nikdy nedospěje,“ posteskla si.
„Hele, nechceme zdržovat. Pokud matka blázní v kuchyni, tak se raději vypaříme,“ navrhl Alan.
„No, je trochu nervózní,“ připustil Marek. „Uklízet se bude až zítra, znáš to.“
„Já ne. Jsem dospělý a naši se už zklidnili. Vy máte Růženku a to je ten rozdíl.“
„Jasně, naval Růžu. Kde je?“ ozvala se Irena.
„Jistě si ji už vyčenichala, ne?“ opáčil Marek.
„Byla to řečnická otázka,“ přiznala Irena.

„Nazdár,“ houkla vzápětí na Růženku, která se ještě rozespalá objevila za Markem ve dveřích.

„Ahoj,“ zamávala Růženka a rozeběhla se bosky k vrátkům.

Irena ji zdvihla do náruče a vtiskla jí mlaskavou pusou.

„Máš už prázdniny? Těšíš se na Vánoce?“ zeptala se jí.

Alan si všiml, jak ji levou rukou drží lehce za zátylek a povšiml si, jak se její malíček dotýká Růženčiny zadní strany krku. Dříve by si toho nevšiml.

„Napojila se. Kontroluje ji. To je ale potvora, není na ní nic poznat,“ uvědomil si.

„Mám. Těším. Budeš tady taky?“ zeptala se Růženka.

„Přijela jsem na Vánoce, ale na Štědrý večer s vámi nebudu. Dnes odpoledne bychom si ale mohly spolu udělat výlet, co říkáš? Půjčíme si od Alana auto a já tě zavezu na jedno moc tajemné místo a budu ti tam vyprávět pohádky,“ nabídla jí Irena.

„Pojedeme. A nemůžeme tam i přespat?“ nadchla se Růženka.

„Bude zima, spát budeš doma. Zítra se ale můžeme projít i s tvým bráškou po městě. Podíváme se, jak se lidé připravují na Vánoce a koupíme si něco dobrého,“ řekla Irena.

„Dobře,“ přikývla Růženka. „Alan může jít taky,“ dodala velkomyslně.

„Výborný nápad. Velká čtyřka vezme město útokem. A jak se ti dnes spalo? Zdálo se ti něco?“ zajímalo Irenu.

„Lítala jsem a taky jsem jezdila na saních. Táhli je dva bílí koně a honili nás vlci. Ale nedohnali nás, ujeli jsme jim. Srazila jsem před ně strom a oni ho nemohli přelézt,“ pochlubila se Růženka.

„Tak to jsi byla šikovná. Teď ale utíkej dovnitř, ať nenastydneš. A maminku slušně popros, aby tě odpoledne pustila se mnou ven,“ vyzvala ji Irena a spustila ji na zem.

„Irena mě taky slušně poprosí, abych jí půjčil auto,“ ozval se Alan.

Růženka jim zamávala a zmizela ve dveřích.

„Takže program na dnešek a zítřek už v zásadě máme. Jak vás dvě pozoruju, začínám pochybovat, že je to moje ségra. Vypadá jako tvůj malý klon. Úplně klidně by se na mě vykašlala a odjela s tebou kamkoli,“ vyčetl Ireně Marek.

„Neber si to tak, vždyť tě má ráda. Ji musí mít rád každý. Ty bys ji mohl mít pořád, kdybys chtěl. Já ji vidím jen jednou za čtvrt roku. Hele, co Laura? Ta ještě vospává, pokud dobře cítím?“ řekla.

„Chrupká, ale za chvíli určitě vstane. Musí se nasnídat a sbalit.“

„S vašíma je v pohodě?“ zeptal se Alan.

„Jo, jsou z ní nadšení. S tátou si perfektně rozumějí a máma mi už několikrát řekla, jak je ráda, že chodím s ní, protože měla vždycky strach, že začnu chodit s Irenou,“ odpověděl Marek.

„Tak ji pozdravuj a že se uvidíme po Novém roce. Já vezmu Irenu do penzionu a pojedu k našim. Potřebuju se trochu vyspat. Odpoledne zavolám a domluvíme se na svátky. Je fajn, že budeme na pár dní zase spolu. Pokecáme a srovnáme si myšlenky. Musím se s vámi poradit o pár věcech. Navalilo se na mě toho nějak moc,“ řekl.

„Pozdravuj vaše a hlavně maminku,“ dodala Irena.

„Vyřídím a k večeru se rozhodně někde slezeme,“ souhlasil Marek.

Mávli na sebe a Alan s Irenou nastoupili do auta.

„To byla dobrá snídaně,“ utrousil Alan.

„Je to sráček, mohl nám alespoň přinést trochu cukroví. Jenže jak tam má Lauru, tak se točí jen kolem ní. Hlídá si ji jako hladovej čokl kost. Mám obavu, že ji to zanedlouho přestane bavit a Marek bude čumět, až ho pošle k šípku,“ předpověděla Irena.

„Jsou spolu až moc často. Dvakrát týdně přespává u Nakzsin-ských a to si ji ještě tahá do bytu,“ zažaloval na něj.

„Dělá chybu, měl by být vzácnější,“ řekla.

„Půjčíš mi to auto? Já si k vám pro něj po obědě zajdu. Vaši mě uvidí asi tak rádi jako Voznilovi,“ dodala.

„Jasně, že ti ho půjčím. A naši tě mají docela rádi. I když máma trochu míň,“ přiznal.

Otočil auto a napojili se na hlavní silnici. Po okruhu sjeli až pod Lískov, kde Alan odbočil a uličkami vystoupal okolo parku k penzionu „Pohoda“.

„Ozveš se? Pokud chceš, tak pro tebe přijedu. K nám je to dost daleko,“ nabídl se.

„Ráda se projdu,“ odpověděla.

„Podívám se s tebou dovnitř,“ řekl a vystoupil.

„Bude asi ještě brzo a nebudou mít připravený pokoj. Zvu tě na snídani, když nám to nevyšlo u Marka,“ řekla Irena.

Alan si pomyslel, že je to dobrý nápad. Cítil se unavený, ale za rodiči nespěchal. Zamkl a zamířil za Irenou dovnitř k recepci. Hned za vchodem se zarazil a podezřívavě nasál pach. Nemýlil se.

„Ty jsi věděla, že tu bude?“ zeptal se.

Samozřejmě jí bylo jasné, koho tím míní. Ucítla ji podobně jako on.

„Nebudeš mi věřit, ale nevěděla.“

„Co tu může chtít?“ řekl nahlas.

„Řekla bych, že tebe. Zítra jsou Vánoce a je skoro jisté, že je strávíš se svými rodiči. Stranou od tvé nové zaměstnavatelky a kolegů. Vypočetla si, že budeš tady,“ usoudila Irena.

Irena mívala vždy dobrý odhad a cítil, že ani teď se nemýlí. Jenže co by Kalabé od něj mohla potřebovat?

„To z ní mám tedy radost,“ povzdychl si.

„Počítám, že ona bude mít ještě větší radost ze mě, až se tu potkáme,“ ušklíbla se Irena.

Kapitola druhá – Dvě tajemné ženy

„Doufám, že vám nevadí krátký výlet do Evropy a trocha sněhu?“

„Naopak. Často navštěvuji Itálii v období vánočních svátků. Nejsou sice součástí mé víry, ale je v nich cosi uklidňujícího. Bezstarostného. A Dolomity? Ty jsou krásné v jakoukoli roční dobu,“ odpověděl.

„K Vánocům patří sníh, ale ten je poslední dobou spíše vzácností,“ pokývla a upřela na něj světlemodré oči.

„Nevybrala jsem si ten správný čas pro takový rozhovor,“ posteskla si.

„Žádný čas není správný. Pochopil jsem, že máte problém, který potřebujete vyřešit,“ pobídl ji.

„Ano, bohužel. Předpokládám, že jste informován o změnách, které v naší organizaci nastaly?“

„Nejsem součástí vašeho spolku, ale mám dobré kontakty v Turecku i v Maroku. Něco jsem se doslechl,“ připustil.

„Pan Loki nás opustil a namísto něj byl přijat nový člen Rady s jeho právy i povinnostmi. Velmi schopný mladý muž se stejným genetickým vybavením.“

„Je opravdu Rudý? Tak mladý? Myslel jsem, že jsou vymírajícím druhem.“

„To jsou, ale on je Rudý. Měla jsem příležitost se o tom přesvědčit.“

„A v čem je problém?“

„Problém zatím nenastal, ale už se rýsuje. Rudí prostě nejsou ochotni dlouhodobě akceptovat podřízené postavení. Jeho ambice budou narůstat a je třeba tomu předejít,“ vysvětlila.

„Bavme se konkrétně,“ navrhl. „Chcete, abych ho zlikvidoval?“

„Ano, dříve, než mé rodině a dalším rodům v čele Rady přeroste přes hlavu. Osobně mě to mrzí, protože k němu cítím sympatie, ale rozum radí jinak. Problém je, že to nebude jednoduché.“

„S Rudým jsem se dosud nesetkal. Bude to pro mě nová zkušenost. Znáám ale jejich schopnosti a on o mě neví. Žádný problém nenastane. Stačí, když sdělíte požadovaný termín a předáte mi jeho

jméno. Fotografie a adresu, na které se obvykle vyskytuje, uvítám,“ ujistil ji.

„Proto se obracím na vás. Jste nejlepší a máte rád nové výzvy. Problém tu přesto je. On totiž není sám. Jeho přítel se pohybuje rovněž v těsné blízkosti Rady a i on je Rudý. Nelze zlikvidovat jednoho a druhého nechat být. To by pro moji rodinu a celou organizaci mohlo mít fatální důsledky,“ vysvětlila.

Zhoupł se v křesílku a napil se teplé kávy. „Dva Rudí? Kde se vzali?“

„Vylíhli se mimo Kruhy a nyní se nalepili na nás.“

„Takže dva Rudí. Jejich likvidace musí proběhnout pokud možno současně. To už není práce pro jednotlivce. Budu muset zapojit své pomocníky. Postavit tým. Bude to drahé,“ upozornil ji.

„Zatím nedělejte účet. Je tu ještě jeden problém. Doprovází je jedna mladá žena. Je jejich osobní zabiják. Dělá za ně špinavou práci. Takže ty problémy jsou celkem tři. A musí se vyřešit současně. Jsou stále ve spojení.“

„Kolegyně?“ podivil se. „Měl bych ji znát?“

„Je velmi mladá. Určitě ji neznáte.“

„A její schopnosti?“

„Nedokážu je odhadnout. Měly by být pod jejich úrovní. Řeknu o ní jen tolik. Zatímco z těch dvou mám obavu, ona mě děsí. Vystupuje z ní něco,“ odmlčela se, hledajíc správný výraz, „hrůzného, pravěkého.“

Překvapila ho. Nečekal, že tato žena by mohla něco cítit.

„Shrňme si to. Zakázka zahrnuje tři subjekty. Všechny musí být zlikvidovány v úzkém časovém rozmezí. Všechny jsou mimořádně nebezpečné. V případě neúspěchu hrozí přímé ohrožení vám osobně, vaší rodině a dalším rodům zastoupeným v Radě,“ řekl.

„Ano, nyní se už můžeme bavit o ceně.“

„Čas?“ zeptal se.

„Nespěchá to. Byla bych však ráda, kdyby bylo vše vyřešeno do léta.“

„Dost času na postavení týmu. Cena bude vysoká. Deset milionů euro plus výdaje na technické vybavení,“ vyřkl částku.